

REPKŐ ÁGNES

Ócskavas történelem

*Egy ócskavastelepre mentem,
a telepen aztán összevesztem a gondnokkal,
aki nem értette, mégis milyen okkal
akarom feltúrni a gondos ócskavas-rendet,
hol katonásan állnak a keretek, vázak,
a hűtőrácsok, kocsiajtók, kilincsek.
Mondtam, nem borogatni jöttem,
csak egy emléket keresek, egy tárgyat,
nem az enyémet, hanem valakiét
(vagy valakiéket),
akinek volt valaha kanala, villája, kése,
ablaka, háza s kilincse,
ellenvetése is lett volna, mikor
házába törtek, hogy elvigyék őt,
majd elvegyék őt és mindenét,
s a tárgyak szétmállva
az ócskavastelepre szálltak.
Ezeket keresném... – ezek a vázak
még itt vannak, még váltásban őrt
állnak a történeten.
(csapzott törmelékei annak a kornak,
midőn elmebajosan tombolt a történelem)*

REPKŐ ÁGNES (1978, Nagyvárad) a Pázmány Péter Katolikus Egyetem magyar-kommunikáció szakán, majd a Partiumi Keresztény Egyetem bölcsészkarán folytatott tanulmányokat. Nagyváradon él, kiadványszerkesztőként dolgozik a helyi napilapnál. Novellái a Hepehupa művelődési folyóiratban jelentek meg.

A virrasztás délutánja

*Körbeálltak sötét ruhákban.
Hirtelen semmit sem változott a tér.
Tajtékvó lovak vágtájának képeiről
sorolt fel tényeket egy, aki él.
Kijelölték helyét a gyásznak,
az örömnék. Meghatározták*

*a pontos koordinátákat.
Ne érjen meglepetés ma senkit.
Kórusban himnuszt kiabáltak.
A szájak tátogása.
A paták dobogása.
Foglalkozása volt: liftkezelő.
Megdobálták magukat paradicsommal,
majd egymás szavába vágva hallgatták,
szilaj vágóban hogyan robog
el ismét a múlt idő.*

Még egy óda a hiábavalósághoz

*Legalább ezeregyen írtak már hozzád,
volt, ki néven nevezett,
volt, ki metaforát használt.
Én nem kérlek, én felszólítalak:
használd már magad!
Lökjél meg, gyere nekem az utcán,
nehogy elnézést kérj,
mutatkozz be, hazudjál.
Igyunk egy kávé, együnk palacsintát,
üljünk fel egy távolsági buszra,
a foltokban kopó műbőr üléseken
öntsük értelmes mondatokba
hátizsákunk tartalmát.
Ölelj át lágyan, és szívós
harmóniában találj ki egy klassz okot,
amiért egyszer majd eléggé
elszántan meghalhatok.*

Kör, vonal

*Kör, vonal,
Sétálok a harmadik bolygón,
pontosabban a Decebal körúton,
elmegek egy agrárbolt mellett.
A lobotómiára gondolok,
aztán arra, hogy tényleg
szépen csillogtak a csillagok
a tegnap este.
Itt mászkálok tehát e gömbön,
inszignifikáns pórusa a térnek.
Tudom, kicsi, tudom, véget érhet
bármikor a Decebal körút.
És mégis mintha csend lenne,
azaz csend volt az este,
álruhába öltözött a hold.
Halmazállapotok birkóztak az égen,
a sötét anyag elemi részecskéket
a csillagfénybe szűrte.
S most állok, nézek, a Decebal körúti
agrárbolt vitrinjében
egy bizonytalan körvonalat és az űrt.*

Koncert

*Én énekelek és te
szilvafára mászol,
Mint hordóból az óbort,
napsütést borít a pázsitra az ég.
Én énekelek, te
az ágakon zongorázol,
libabőrt ragaszt
ránk zihálva nyálával a déli szél.
Életterem könnyű szerencse
foltos fánk törzsénél,
a visszhangot körbeérve
belekapaszzkodom egy fűcsomóba.*

*Miután leszüretelted,
földet ért a félelem.*

*Egy napsugár megpihen,
forrón a retinámra ül.
Én énekelek,
te a lombban zongorázol,
a kutyatej nekünk hegedül.*

Mindegy

*Falevelek szelíd lejtése,
avarillat,
békák szinkrón brekegése,
kék és zöld,
suhogás, dörmögés
ciripelés,
kankalin.
Zajló folyótestben
toporgó kövek.
Szűkülő kút-torok
sötét tükrében
örvénylő csillagok,
ahogy rám néztél.
Mindegy.*